

med denne dobbeltmoral, når det f.eks. drejer sig om skatteforslag – det er ikke kønt, men man kan måske leve med det. Vi havde dog ikke troet, at ...

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Må jeg godt bede om lidt ro i salen, så man kan høre, hvad taleren siger.

Sandy Brinck (S):

Vi havde dog ikke troet, at Dansk Folkeparti ville bruge sit dobbeltspil over for børn, som var blevet misbrugt seksuelt. Det er simpelt hen for alvorlig en sag, det er uanstændigt, og derfor tillader jeg mig at være skuffet.

Når vi samtidig er dybt forundrede over Venstre, De Konservative og Dansk Folkepartis modstand mod forslaget, skyldes det, at ingen har gjort sig den ulejlighed at fortælle os, hvad det er, man ikke kan støtte, og hvorfor man ikke kan støtte det.

Er det inddragelse af børnesagkyndige i afhøringssteamene, man ikke kan lide? Er det, at afhøringerne skal foregå i børnevenlige lokaler og med en interviewteknik, som tager højde for, at her taler vi med børn og ikke med voksne, børn, som skal åbne for den mest traumatiske oplevelse, nogen kan forestille sig? Er det dét, som flertallet synes er unødvendigt?

Er det psykologhjælpen til børn, som har oplevet de her overgreb, som Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti synes er på rette niveau, her er ikke behov for at gøre mere? Er det behandlingen af forbyrderen, så han ikke gør det igen, som V, K og DF er imod? Er det viden og forskning, som ikke behøves?

Eller synes Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti, at institutionerne rundt om i landet forholder sig rigeligt til problematikken, sådan at det er helt overflødigt mere systematisk at forholde sig til forebyggelse og en fælles holdning til, hvilke signaler man skal reagere på?

Vi ved det ikke. Det eneste, vi har kunnet hive ud af Venstre under førstebehandlingen, var, at man ønskede at lytte til eksperter på området. Det er vi helt enige i fra socialdemokratisk side, og derfor inviterede Folketingets Retsudvalg faktisk flere organisationer ind med kendskab til området, og de sagde samstemmende, at intet i det forslag, vi nu behandler, er irrelevant. Faktisk var det meget svært at høre andet end opbakning til forslaget.

Vi har under førstebehandlingen og under udvalgsbehandlingen gang på gang sagt, at hvis

der var enkelte punkter, som nogle partier ikke kunne leve med, var vi villige til at pille dem ud, lige så vel som vi var åbne over for andre ønsker. Vores ønske var, at Folketinget kunne sætte en dagsorden for en handlingsplan, fastsætte det minimum af indhold, den skulle have, og at Folketinget kunne samarbejde, sådan at vi havde en samlet indstilling til regeringen.

Vi finder det altså helt utroligt, at her står vi med så alvorligt et emne, at ikke én i denne Folketingssal vil sige andet, end at vi må yde den allerbedst mulige beskyttelse mod seksuelt misbrug af børn, ikke én eneste af alle 179 ville sige andet, end at det er den værst tænkelige forbrydelse næst efter drab, og så må vi nu stå med en fornemmelse af, at det er regeringens forfængelighed, der afholder dem fra at stemme, fordi de ikke er forfattere til forslaget. Enhver saglig begrundelse er udeladt. Det er simpelt hen til at tude over.

Vi har selvfølgelig noteret os, at regeringen vil komme med sin egen plan, og vi kan kun håbe på og appellere til, at regeringen får øjnene op for, at dette voldsomt komplekse emne ikke alene løses med højere straffe eller ændringer i praksis i retssalene.

Der er i høj grad brug for psykologhjælp, der er i høj grad brug for forholdsregler, så vi undgår, at det overhovedet sker. Der er brug for viden, der er brug for rådgivning og forskning. Der er kort sagt brug for en bred og samlet indsats, og det er det, Venstre, De Konservative og DF nu stemmer ned.

Kl. 13.50

Jeg vil godt takke Enhedslisten, SF, Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti for et konstruktivt samarbejde og et fælles ønske om at gøre noget for disse børn. Det er et ønske, vi troede og håbede hele salen kunne være enig om, men nej. Tilbage sidder vi blot og undres.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil godt spørge fru Sandy Brinck, om hun ikke snart kan forstå, at når Dansk Folkeparti siger ja til noget, er det ikke rigtigt, hvis regeringen ikke giver dem lov.

Sagen er jo den, at hr. Per Dalgaard under førstebehandlingen helt klart sagde, at de ville støtte det, men så har han fået at vide af justitsministeren, at det må han ikke, og så vender Dansk Folkeparti på en tallerken, 180 grader.

Fru Sandy Brinck må da efterhånden kunne forstå, at man ikke kan regne med Dansk Folke-